

Että Hän voi kirjoittaa sydämeemme

Vanhempien tulisi opettaa lapsiaan rukoilemaan. Lapsi oppii sekä siitä, mitä näkee vanhempiansa tekevän, että siitä, mitä he sanovat. Lapsi, joka näkee äitinsä tai isänsä kulkevan elämän koettelemusten läpi rukoillen hartaasti Jumalaa ja kuulee sitten vilpittömän todistuksen siitä, kuinka Jumala hyvytydessään on vastannut, tulee muistamaan näkemänsä ja kuulemansa.

Kun koettelemuksia tulee, hän on valmistautunut. Aikanaan, kun lapset ovat poissa kotoa ja perheen luota, rukous voi tarjota suojakilven, jota äiti tai isä niin kovasti heille toivoo.

Eron hetki voi olla vaikea varsinkin silloin, kun vanhempi ja lapsi tietävät, etteivät he ehkä näe toisiaan pitkään aikaan. Minulla oli tällainen kokemus isästäni. Erosimme eräässä kadunkulmassa New Yorkin kaupungissa. Hän oli tullut sinne työasioissaan. Minä olin läpikulkumatkalla toiseen paikkaan. Tiesimme molemmat, etten luultavasti enää koskaan palaisi asumaan vanhempieni luo saman katon alle.

Oli aurinkoinen keskipäivä, ja kadut olivat täynnä autoja ja jalankulkijoita. Tuossa nimenomaisessa kadunkulmassa oli liikennevalo, joka pysäytti autot kaikista suunnista muutamaksi hetkeksi. Valo vaihtui punaiseksi, autot pysähtyivät. Jalankulkijoiden joukko kiiruhti jalkakäytäviltä kadulle liikkuen joka suuntaan, myös kulmasta kulmaan, risteyksen yli.

Oli tullut aika erota, ja minä lähdin ylittämään katua. Kadun keskivaiheilla ihmisten kiiruhtaessa ohitseni minä pysähdyin. Käännyin katsomaan taakseni. Sen sijaan että isäni olisi lähtenyt ja kadonnut väkijoukkoon, hän seiso i yhä kadunkulmassa minua katsoen. Minusta hän näytti yksinäiseltä ja ehkä hieman surulliselta. Halusin palata hänen luokseen, mutta ymmärsin, että valo vaihtuisi pian, joten käännyin ja kiiruhdin eteenpäin.

Vuosia myöhemmin keskustelin isäni kanssa tuosta hetkestä. Hän kertoi, että olin tulkinnut hänen ilmeensä väärin. Hän kertoi, ettei hän ollut tuolloin surullinen. Hän oli huolissaan. Hän oli nähnyt minun katsovan taakseni aivan kuin olisin ollut pieni poika, joka etsi rohkaisua epävarmuuteensa. Tuolloin vuosia myöhemmin isä kertoi ajatelleensa sinä hetkenä mielessään: Selviytyykö hän? Olenko opettanut häntä tarpeeksi? Onko hän valmis kaikkeen siihen, mitä edessä saattaa odottaa?

Isän mielessä oli muutakin kuin vain ajatuksia. Koska olin seurannut häntä, tiesin, että hänen sydämessään oli tunteita. Hän toivoi, että minua varjeltaisiin, että olisin turvassa. Olin kuullut ja tuntenut tuon toiveen hänen rukouksissaan ja vielä enemmän äitini rukouksissa kaikkina niinä vuosina, joina olin elänyt heidän kanssaan. Olin oppinut siitä, ja muistin oppimani.

Sydämenasia

Rukous on sydämenasia. Minulle oli opetettu paljon muutakin kuin rukoilemisen säännöt. Olin oppinut vanhemmiltani ja Vapahtajan opetuksista, että meidän pitää puhutella taivaallista Isää käyttäen kunnioittavaa rukouksen kieltä. Isä meidän taivaassa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi. (Matt. 6:9.) Tiesin, ettemme koskaan häpäise Hänen pyhää nimeään emme koskaan.

Voitteko kuvitella, millaista vahinkoa lapsen rukouksille aiheutuu, jos hän kuulee vanhempansa häpäisevän Jumalan nimen? Sellaisella loukkauksella on kauhistuttavia seurauksia pienokaisille.

Olin oppinut, että oli tärkeää kiittää siunauksista ja pyytää anteeksiantoa. Ja anna meille velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille velassa (Matt. 6:12). Minulle oli opetettu, että pyydämme, mitä tarvitsemme, ja rukoilemme, että muita siunattaisiin. Anna meille tänä päivänä jokapäiväinen leipämme (Matt. 6:11).

Tiesin, että meidän täytyy luopua omasta tahdostamme. Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa. (Matt. 6:10.) Minulle oli opetettu ja olin huomannut, että on totta, että meitä voidaan varoittaa vaarasta ja meille voidaan näyttää varhain, mitä sellaista olemme tehneet, mikä ei miellytä Jumalaa. Äläkä anna meidän joutua kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta (Matt. 6:13).

Olin oppinut, että meidän pitää aina rukoilla Jeesuksen Kristuksen nimessä. Mutta jokin näkemäni ja kuulemani oli opettanut minulle, että nuo sanat olivat muutakin kuin muodollisuus. Sen huoneen seinällä, jossa äitini makasi vuoteenomana kuolemaansa edeltävinä vuosina, oli Vapahtajan kuva. Hän oli laittanut kuvan seinälle sen vuoksi, mitä hänen serkkunsa, vanhin Samuel O. Bennion seitsemänkymmenen koorumista (1874–1945), oli kertonut hänelle. Vanhin Bennion oli matkustanut erään apostolin kanssa, joka kuvaili nähneensä Vapahtajan näyssä. Vanhin Bennion antoi tuon kuvan Vapahtajasta äidilleni sanoen, että se oli paras tulkinta Mestarin luonteenvoimasta, minkä hän oli koskaan nähnyt. Niinpä äitini kehysti kuvan ja laittoi sen seinälle paikkaan, josta hän saattoi katsella sitä vuoteestaan.

Äitini tunsu Vapahtajan ja rakasti Häntä. Olin oppinut äidiltäni, että kun lähestymme Isäämme rukouksessa, emme pääte rukoustamme jonkun muukalaisen nimessä. Sen perusteella, mitä olin äitini elämää seurannut, tiesin, että vuosien päättäväinen ja peräänantamaton pyrkimys palvella ja miellyttää Vapahtajaa oli lähentänyt hänen sydäntään Vapahtajaan. Tunsin todeksi pyhien kirjoitusten kohdan, jossa varoitetaan: Sillä kuinka ihminen tuntee isännän, jota hän ei ole palvellut ja joka on hänelle vieras ja on kaukana hänen sydämensä ajatuksista ja aikeista? (Moosia 5:13.)

Ei mitäänsanomaton rukous

Vaikka äitini ja isäni kuolemasta on kulunut jo vuosia, sanat Jeesuksen Kristuksen nimessä eivät ole minulle mitäänsanomattomia eivät silloin, kun lausun ne itse, eivätkä silloin, kun kuulen muiden lausuvan ne. Meidän tulee palvella Mestaria tunteaksemme Hänen sydämensä. Mutta meidän tulee myös rukoilla, että taivaallinen Isä vastaisi rukouksiimme yhtä lailla sydämessämme kuin mielessämme (ks. Jer. 31:33; 2. Kor. 3:3; Hepr. 8:10; 10:16).

Presidentti George Q. Cannon (1827–1901), entinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, kuvaili siunausta, joka saadaan, kun tällaisia vastauksia rukoilleet kokoontuvat yhteen. Hän puhui menemisestä pappeuskokoukseen, ja kuitenkin monet teistä ovat valmistaneet sydäntään hänen näillä sanoilla kuvailemallaan tavalla: Minun pitäisi mennä tuohon kokoukseen niin, että mieleni on vapaa kaikista vaikutuksista, jotka voisivat estää Jumalan Hengen toimimisen

minussa. Minun pitäisi mennä rukouksentäyteisessä hengessä pyytäen Jumalaa *kirjoittamaan sydämeeni* tahtonsa; ei niin, että minulla on jo valmis tahto ja olen päättänyt toteuttaa sen riippumatta kaikkien muiden näkemyksistä. Jos minä ja kaikki muut menisimme siinä hengessä, niin silloin voisimme tuntea Jumalan Hengen keskuudessamme, ja se, mitä päättäisimme, olisi Jumalan mieli ja tahto, koska Jumala ilmoittaisi sen meille. Me näkisimme valon siinä suunnassa, johon meidän tulee kulkea, ja pimeyden siinä suunnassa, johon meidän ei tule kulkea. 1

Kun opetamme lapsiamme rukoilemaan, tavoitteemme on, että he haluavat Jumalan kirjoittavan heidän sydämeensä ja että he ovat sitten halukkaita menemään ja tekemään sen, mitä Jumala heiltä pyytää. Kun lapsemme näkevät, mitä me teemme ja opetamme, heillä saattaa olla tarpeeksi uskoa tuntea ainakin osittain samaa, mitä Vapahtaja tunsi rukoillessaan voimaa suorittaa ääretön uhrinsa meidän puolestamme: Hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi kasvoilleen maahan ja rukoili: Isä, jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä. (Matt. 26:39.)

Minun rukouksiini on vastattu. Nuo vastaukset ovat olleet selkeimpiä silloin, kun vastustamaton tarve tietää, mitä Jumala halusi, on vaientanut sen, mitä minä halusin. Juuri silloin taivaallisen Isän vastaus voidaan puhua mieleemme hiljaisella, vienolla äänellä ja se voidaan kirjoittaa sydämeemme.

Oppikaa etsimään Hänen tahtoaan

Jotkut vanhemmat kysyvät: Mutta kuinka voin pehmittää sellaisen lapseni sydämen, joka on jo varttunut ja vakuuttunut siitä, ettei hän tarvitse Jumalaa? Kuinka voin pehmittää sydäntä riittävästi, jotta Jumala voi kirjoittaa siihen tahtonsa? Joskus murhenäytelmä pehmentää sydämen.

Mutta on niitäkin, joille edes murhenäytelmä ei riitä. On kuitenkin yksi tarve, jota edes paatunut ja ylpeä ihminen ei voi uskoa pystyvänsä kohtaamaan itse. Hän ei voi nostaa synnin painoa omilta harteiltaan. Ja jopa kaikkein paatuneimmat saattavat ajoittain tuntea omantunnonpistoksen ja siten tarpeen Jumalan anteeksiantoon.

Rakastava isä Alma opetti tätä tarvetta pojalleen Koriantonille näin: Ja nyt, armonsuunnitelmaa ei voitaisi toteuttaa, ellei sovitusta suoritettaisi; sen tähden Jumala itse sovittaa maailman synnit toteuttaakseen armonsuunnitelman, tyydyttääkseen oikeudenmukaisuuden vaatimukset, jotta Jumala voisi olla täydellinen, oikeudenmukainen Jumala ja myös armollinen Jumala (Alma 42:15).

Ja todistettuaan Vapahtajasta ja Hänen sovituksistaan isä vetosi sitten pehmenneeseen sydämeen: Oi poikani, minä toivon, ettet enää kieltäisi Jumalan oikeudenmukaisuutta. Älä yritä puolustella itseäsi vähimmässäkään määrin syntiesi tähden kieltämällä Jumalan oikeudenmukaisuuden, vaan anna sinä Jumalan oikeudenmukaisuuden ja hänen armonsä ja pitkämielisyytensä täysin vallita sydämässäsi ja anna sen alentaa itsesi tomuun asti nöyryydessä. (Alma 42:30.)

Alma tiesi sen, mitä mekin voimme tietää: että Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen ristiinnaulitsemisestaan todistamisella oli suurin mahdollisuus auttaa hänen poikaansa tajuamaan, että tämä tarvitsi apua, jota vain Jumala voisi antaa. Ja niiden rukouksiin vastataan, joiden sydämen tuo suunnaton tunne puhdistumisen tarpeesta on pehmittänyt.

Avatkaa rukouksen ovi

Kun opetamme niille, joita rakastamme, että me olemme henkilapsia, jotka ovat väliaikaisesti poissa rakastavan taivaallisen Isän luota, me avaamme heille rukouksen oven. Elimme Hänen luonaan ennen kuin tulimme tänne koeteltaviksi. Me tunsimme Hänen kasvonsa ja Hän tunsimme meidän. Aivan kuten maanpäällinen isäni katseli lähtöäni hänen luotaan, taivaallinen Isämme katseli, kun lähdimme kuolevaisuuteen.

Hänen rakas Poikansa Jehova jätti nuo loistavat asuinsijat tullakseen alas maailmaan kärsimään sen, mitä me tulisimme kärsimään, ja maksamaan hinnan kaikista niistä synneistä, joita me tekisimme. Vapahtajamme tarjosi meille ainoan keinon palata kotiin taivaallisen Isämme luo ja Hänen luokseen. Jos Pyhä Henki voi kertoa meille edes tämän verran siitä, keitä me olemme, niin me ja lapsemme saatamme tuntea, mitä Enos tunsu. Hän rukoili näin:

Ja minun sielullani oli nälkä; ja minä polvistuin maahan Luojan eteen, ja minä huusin hänen puoleensa voimallisessa rukouksessa ja anomisessa oman sieluni puolesta; ja kaiken päivää minä huusin hänen puoleensa; niin, ja kun yö tuli, minä yhä korotin korkealle ääneni, niin että se ylty taivaisiin.

Ja minulle tuli ääni sanoen: Enos, sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi, ja sinä olet oleva siunattu. (En. 4 5.) Voin luvata teille, ettei mikään ilo ylitä sitä, mitä te tuntisitte, jos lapsenne rukoilee hädän hetkellä ja saa tuollaisen vastauksen. Te joudutte jonakin päivänä eroon heistä, ja sydämessänne on kaipaus jälleennäkemisestä. Rakastava taivaallinen Isä tietää, että tuo kaipaus kestäisi ikuisesti, elleimme pääse jälleen yhteen perheemme kanssa Hänen ja Hänen rakkaan Poikansa luona. Hän asetti kohdalleen kaiken, mitä Hänen lapsensa tulevat tarvitsemaan saadakseen tuon siunauksen. Sen löytääkseen heidän täytyy itse kysyä Jumalalta yhtään epäilemättä, kuten Joseph Smith -poika teki.

Sinä päivänä New Yorkissa isäni oli huolissaan, koska hän tiesi kuten äitini, että ainoa todellinen murhenäytelmä olisi se, jos joutuisimme eroon toisistamme ainiaaksi. Juuri siksi he opettivat minua rukoilemaan. He tiesivät, että voisimme olla iäti yhdessä ainoastaan Jumalan avulla ja Hänen lupauksensa mukaan. Teidän laillanne he opettivat rukousta parhaiten esimerkillään.

Sinä iltapäivänä, jolloin äitini kuoli, tulimme sairaalasta kotiin. Istuimme hetken aikaa vaiti hämärässä olohuoneessa. Isä pyysi anteeksi ja meni makuuhuoneeseensa. Hän oli poissa muutaman minuutin. Kun hän palasi olohuoneeseen, hänellä oli hymy huulillaan. Hän kertoi olleensa huolissaan äidistä. Samalla kun isä oli kerännyt sairaalahuoneesta äidin tavaroita ja kiittänyt henkilökuntaa heidän äidille osoittamastaan ystävällisyydestä hän oli ajatellut sitä, kuinka äiti vain muutaman minuutin kuluttua kuolemastaan menisi henkimaailmaan. Isä pelkäsi äidin tuntevan yksinäisyyttä, ellei siellä olisi ketään häntä vastassa. Isä oli käynyt makuuhuoneessaan pyytämässä, että taivaallinen Isä lähettäisi jonkun vastaanottamaan Mildredin hänen vaimonsa ja minun äitini. Isä sanoi, että vastauksena hänen rukoukseensa hänelle oli kerrottu, että hänen äitinsä oli ollut vastassa hänen rakasta vaimoaan. Se ajatus hymyilytti minuakin. Isoäiti Eyring ei ollut kovinkaan pitkä. Näin selvästi mielessäni, kuinka hän kipitti lyhyillä jaloillaan kiireesti väkijoukon halki äitiäni vastaan.

Isän tarkoitus sinä hetkenä ei varmaankaan ollut opettaa minulle rukouksesta, mutta niin hän kuitenkin teki. En pysty muistamaan yhtään saarnaa, jonka äitini tai isäni olisi pitänyt rukouksesta. He rukoilivat, kun ajat olivat rankkoja ja kun ne olivat hyviä. Ja he totesivat usein, kuinka hyvä Jumala oli, kuinka voimallinen ja kuinka läheinen. Ja kaikkein useimmin kuulin heidän rukoilevan, mitä meidän pitäisi tehdä ollaksemme yhdessä ainaisesti. Ja ne vastaukset, jotka pysyvät kirjoitetuina sydämeeni, tuntuvat olevan vakuutuksia siitä, että olimme oikealla polulla.

Nähdessäni sieluni silmin, kuinka isoäitini kiiruhti äitini luo, tunsin iloa heidän puolestaan ja kaipausta tuoda oman rakkaan vaimoni ja lapsemme senkaltaiseen jälleennäkemiseen. Juuri tämän kaipauksen vuoksi meidän täytyy opettaa lapsiamme rukoilemaan. Todistan, että taivaallinen Isämme vastaa uskollisten vanhempien pyyntöihin näiden kysyessä, kuinka opettaa lapsiaan rukoilemaan. Jeesuksen Kristuksen palvelijana todistan, että Hänen sovituksensa ansiosta me voimme elää iankaikkisesti perheinä, jos pidämme kunniaa ne liitot, jotka ovat tarjolla tässä Hänen tosi kirkossaan.

Viite

1. George Q. Cannon, Remarks , *Deseret Semi-Weekly News*, 30. syyskuuta 1890, s. 2, kursivointi lisätty.